

Arrest

nr. 340 446 van 3 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 6 december 2024 en verzoekt op 9 december 2024 om internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 oktober 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren te Khan Younis en bent u een Palestijnse moslim van Arabische afkomst. U en uw familie staan geregistreerd bij UNRWA.

U verliet Gaza op 20 september 2023 omwille van de oorlog. U reisde op legale wijze met behulp van uw eigen paspoort en een Turks visum via Egypte naar Turkije, waar u een maand verbleef, alvorens door te

reizen naar Griekenland. U kwam op 30 oktober 2023 aan op het eiland Kos. U diende op 5 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef vijftig dagen in een opvangcentrum op Kos. Op 14 december 2023 werd u in Griekenland een beschermingsstatus toegekend. U verliet het opvangcentrum en reisde naar Athene. U verbleef er anderhalve maand bij een Syrische persoon die u op straat had leren kennen. U werkte zes dagen in een schapenhouderij. U verbleef er in een accommodatie die door uw werkgever voorzien werd. U keerde terug naar Athene en verbleef er drie dagen. U werkte er een dag in de bouwsector. U viel tijdens uw werk en u heeft sindsdien rugpijn. U werd ontslagen. U reisde naar Manolada, waar u een maand verbleef en werkte er in de aardbeienteelt. Uw werkgever gaf u maar de helft van uw loon. U ging daarvoor naar de politie, maar zij vertelden u dat u geen klacht kon indienen omdat u niet over documenten beschikte. U keerde terug naar Athene, waar u anderhalve week verbleef. U reisde vervolgens naar een gebied dat achter Manolada lag. U werkte er drie maanden in de landbouw. U reisde terug naar Athene, waar u twee dagen verbleef, alvorens naar Kreta te vertrekken. U verbleef zes maanden in Kreta. U werkte er in een hotel. Het seizoen eindigde en u stopte met uw job. U zocht niet naar een andere job. U verbleef nog een maand in Kreta, alvorens u naar Athene reisde. U verbleef er een dag alvorens u Griekenland verliet op 5 december 2024. U kwam aan in België op 6 december 2024. Op 9 december 2024 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Twee paternale neven van u verblijven momenteel in België.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer:

- M.b.t. uw identiteit en nationaliteit: de eerste pagina van uw Palestijns paspoort (kopie) uw Palestijnse identiteitskaart (kopie), uw geboortakte (kopie);
- M.b.t. uw familie: uw huwelijksakte (kopie), de identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), de UNRWA registratie van u en uw familie (kopie), medische attesten van uw vader (kopieën);
- M.b.t. uw verblijf in Griekenland: uw Grieks paspoort (kopie), uw Griekse ADET (origineel), foto's van uw accommodatie en uw werk Griekenland;
- M.b.t. uw gezondheidstoestand: medische documenten omtrent uw rugpijn (kopieën).

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier -met name uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, de door u voorgelegde documenten, de Eurodac Marked Hit en de informatie van de Griekse asielinstanties -, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar

statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met **bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg**, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe nauwelijks stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft uw verklaringen omtrent **huisvesting**:

- Ofschoon u verklaarde dat u een tijdje op straat sliep, twee à drie dagen per maand (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij DVZ, vraag 3.5), was u weldegelijk in staat om verschillende accommodaties in Griekenland te bekomen. In Athene woonde u anderhalve maand bij een Syrische persoon die u op straat leerde kennen.

Tijdens uw werk bij een schapenhouderij verbleef u op uw werkplaats. In Kreta verbleef u zes maanden in het huis van Palestijnen die u kende (CGVS, p.7, 8, 10).

Wat betreft uw verklaringen omtrent werkgelegenheid:

- U verrichte verschillende vormen van tewerkstelling. Zo werkte u in een schapenhouderij, in de aardbeienteelt, in de bouwsector, in de landbouwsector en in een hotel (CGVS, p.8, 9, 10).
- Daar waar u stelde dat u geen baan kon zoeken omdat u de Griekse taal niet kende (CGVS, p.8), dient opgemerkt te worden dat u deze taal niet wilde leren en hiertoe ook geen stappen ondernam (CGVS, p.11).
- U haalde aan dat u problemen kende met de uitbetaling van uw loon. Voor de maand die u in de aardbeienteeltwerkte, gaf uw werkgever u slechts de helft van het afgesproken loon en ook voor de laatste maand die u in de landbouw werkte, kreeg u minder dan de vooraf afgesproken vergoeding (CGVS, p.8). Uit dergelijk handelen van twee specifieke Griekse werkgevers binnen een welbepaalde context kan niet zonder meer besloten worden tot ernstige systematische problemen op vlak van werkgelegenheid. Zo werd u tijdens de eerste twee maanden dat u in de landbouwsector werkte weldegelijk correct betaald door de werkgever. Ook voor uw werk in de aardbeienteelt en de hotelsector werd u correct betaald (CGVS, p.8, 9, 10). Wat betreft uw bewering dat de politie u niet toestond hieromtrent een klacht in te dienen omdat u geen documenten had (CGVS, p.8), dient opgemerkt te worden dat ook in gevallen van informele arbeid de mogelijkheid bestaat om een klacht neer te leggen.

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. **Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; **Greece Refugee Info**, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. **Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights** p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf. Zoals u ook gedaan heeft, waardoor u aldus over een geldige AFM beschikt (CGVS, p. 6).

Wat betreft uw verklaringen omtrent toegang tot medische zorg:

- o Uit uw verklaringen blijkt dat u weldegelijk medische behandeling ontving in Griekenland. U ging naar een particuliere arts die u pijnstillers gaf. U had ook telefonisch contact met hem. U bezocht een ziekenhuis in Kreta, waar u met behulp van een vertaler uw problemen uitlegde. U kreeg vervolgens een voorschrift voor medicatie en werd naar een apotheek gestuurd. U was in staat om op eigen kosten geneesmiddelen te kopen (CGVS, p.11). U ging ook naar een ziekenhuis in Athene, maar daar weigerde ze u te helpen. U keerde niet terug naar dit ziekenhuis. U bezocht ook geen ziekenhuis nadat u uw AFM en AMKA verkreeg (CGVS, p.11). Hieruit kan geenszins afgeleid worden dat u geen toegang had tot de Griekse gezondheidszorg.
- o Waar u verwees naar een geestelijk probleem dat u in Griekenland had, dient vastgesteld te worden dat u nooit probeerde om een psycholoog of een psychiater te bezoeken (CGVS, p.11).

Hierbij wijst de commissaris-generaal erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Uit voorgaande blijkt geenszins dat u in Griekenland door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde. Evenmin zijn er indicaties dat dit bij een terugkeer naar Griekenland wel het geval zou zijn.

*Het CGVS is voorts van oordeel dat uw **fysieke gezondheidsproblemen** – rugpijn, koorts, duizeligheid en anemie – niet in die mate gekarakteriseerd is dat het aan uw situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigt. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u na het werkongeval waarbij u uw rug bezeerde, nog in staat was om gedurende drie maanden in de landbouwsector te werken (CGVS, p.9).*

*Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u over de **nodige zelfredzaamheid** beschikt en in de mogelijkheid bent om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.*

- *U bent hier in België in staat om huisvesting te vinden (CGVS, p.4).*
- *U kreeg tijdens uw verblijf in Griekenland financiële steun van familieleden die momenteel in België verblijven. Hierdoor was u in staat om huur te betalen en een advocaat onder de arm te nemen die uw Griekse documenten voor u regelde (CGVS, p.5, 6, 8).*

*Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat u in Griekenland het **racisme** vreesde (CGVS-vragenlijst, ingevuld bij DVZ, vraag 3.5), dient opgemerkt te worden dat u dit tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS helemaal niet vermeldde. Daarbij kan er uit de door u aangehaalde incidenten – u kon geen klacht tegen uw werkgevers indienen bij de Griekse politie en enkele mannen vielen u aan en probeerden u te bestelen (commissariaat-generaal vragenlijst, ingevuld bij DVZ, vraag 3.5) – geenszins afgeleid worden dat het hierbij gaat om racisme.*

*Waar u tot slot aanhaalde dat u in Griekenland **geen gezinshereniging** zou kunnen aanvragen (CGVS, p.12), kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonde dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die de Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan brengt op zich evenwel niet met zich mee dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een (reëel risico op een) situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die zo ernstig is dat uw toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in hoger genoemde jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie.*

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén

feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze tonen enkel uw identiteit en uw Palestijnse origine aan en bevestigen dat u een internationale beschermingsstatus kreeg in Griekenland. Dit alles wordt niet betwist. Uw documenten bevestigen verder uw verklaringen over uw familie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 4 november 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure mogelijk is op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedur stuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedur stukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft zich in de voorliggende zaak op basis van artikel 39/73-2, § 2, van de Vreemdelingenwet op 17 november 2025 verzet tegen de behandeling van het dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 11 en 23 van

de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 7 en 9 van de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (hierna: Algemene Verordening Gegevensbescherming, AVG), van de artikelen 41, 43 en 58 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken, van de artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 51/4, 55/3/1, 57/2, 57/5ter, 57/5^{quater}, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, van de artikelen 1/1, 2, 4 en 13/1 van het koninklijk besluit van 11 april 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 april 2003), van artikel 10 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht, van de onpartijdigheidsplicht, van de rechten van verdediging, van de transparantie en van de vertrouwelijkheidsplicht.

Verzoeker betoogt in een eerste grief dat er een schending is van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, van bepalingen van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken en van de rechten van verdediging omdat de notities van het persoonlijk onderhoud in het Nederlands zijn opgesteld, maar dat men leest dat een medewerker van het EUAA het persoonlijk onderhoud heeft geleid en dat deze medewerkers bijna algeheel gebrekkig Engels (geen Arabisch) spreken. De notities van het persoonlijk onderhoud zijn aldus geen weergave van het persoonlijk onderhoud zelf, nu dit niet louter in de proceduuretaal plaatsvond. Verzoeker voegt hieraan toe dat de oorspronkelijke notities van het persoonlijk onderhoud, die niet werden meegedeeld, vertaald werden door *eTranslation*. Het gebruik van dit programma heeft tot gevolg dat men de toestemming verleent om persoonlijke gegevens te gebruiken, doch verzoeker heeft nooit ingestemd met het gebruik van zijn persoonlijke gegevens met *eTranslation*. Dit is een schending van de artikelen 7 en 9 van de AVG en van de vertrouwelijkheidsplicht.

In een tweede grief betoogt verzoeker dat de onpartijdigheidsplicht is geschonden omdat het persoonlijk onderhoud is afgenomen door een EUAA-medewerker van wie vermoed wordt dat hij een onderdaan van Griekenland is, zijnde het land ten aanzien waarvan verzoeker een vrees uit, wat een schijn van partijdigheid wekt hetgeen reeds volstaat, en die bovendien gekwalificeerd wordt als "*behandelende ambtenaar*" van het commissariaat-generaal. Volgens verzoeker had de EUAA-medewerker zich ambtshalve moeten terugtrekken van de zaak.

In een derde grief hekelt verzoeker de uitbesteding van een EUAA-medewerker; hetgeen in strijd is met de in artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet gewaarborgde onafhankelijkheid van het commissariaat-generaal. Verder ligt een schending voor van artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet omdat een EUAA-medewerker niet behoort tot een Belgische instantie, deze niet voldoet aan de definitie van ambtenaar, noch aan de voorwaarden van personeel van een andere instantie dat in bepaalde gevallen kan worden ingeschakeld en niets erop wijst dat deze de door de Koning voor het commissariaat-generaal opgelegde opleidingen heeft genoten.

In een vierde grief werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen een redelijke termijn. Het algehele proces nam tien maanden in beslag, hetgeen onredelijk traag, onzorgvuldig en nalatig is, gelet op de implicatie op de geldigheidstermijn van drie jaar van zijn ADET, waarvan de hernieuwing makkelijk één jaar in beslag neemt.

In een vijfde grief, nopens de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, wijst verzoeker erop dat er geen plicht bestaat om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds in een andere lidstaat een statuut verkregen heeft en wijst hij op de slechte situatie in Griekenland.

In een zesde grief betoogt verzoeker dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij in zijn (sociale) rechten zal worden hersteld, ook al hebben die nooit echt bestaan, dat niet blijkt dat hij op heden nog internationale bescherming en toegang tot een verblijfskaart geniet en evenmin dat hiernaar onderzoek werd gevoerd.

In een zevende grief betoogt verzoeker dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet in zijn fundamentele rechten zal worden hersteld en dat hij er geen menswaardig leven zal leiden. Hij gaat in op volgende punten: toegang tot huisvesting, tot gezondheidszorg, tot de arbeidsmarkt, tot taallessen, de wetwijzigingen van 2020 en de gevolgen, gebrek aan bescherming door de overheidsdiensten, racisme en de overtreding van

het non-refoulementbeginsel en weigering om statushouders terug te nemen. Hij besluit dat er geen effectieve bescherming is voor vluchtelingen in Griekenland.

In een achtste grief gaat verzoeker in op de nood aan bescherming ten gevolge van de situatie in de Gazastrook.

3.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen of, ondergeschikt, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog medische verslagen bij het verzoekschrift (stuk 3).

3.2.2. In haar nota van 4 november 2025 vermeldt de verwerende partij volgende informatie met vermelding van de weblinken:

- AIDA/ECRE, “*Country Report: Greece. Update 2024*” september 2025;
- COI Focus “*Griekenland, HELIOS+ en Helios Junior*”, 17 september 2025;
- COI Focus, “*Grèce Aide aux migrants*”, 25 juli 2025;
- Operational plan 2025-2026 *agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium*;
- EUAA, “*Decision of the Executive Director No 33/2025 on the code of conduct applicable to all experts participating in asylum support teams*”.

3.2.3. Op 7 januari 2026 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over met een actualisatie van de landeninformatie inzake de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en waarbij, met vermelding van de weblink, wordt gewezen op volgende rapporten en beslissingen:

- AIDA/ECRE, “*Country Report: Greece. Update 2023*”, 24 juni 2024;
- AIDA/ECRE, “*Country Report: Greece. Update 2024*” september 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*”, maart 2024;
- RSA, “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, april 2025;
- Europese Commissie, “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, 4 april 2025;
- CEDOCA, “*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*”, 17 september 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, persmededeling nr. 30/2025, 16 april 2025 en uitspraak BVerwG 1 C 18.24, 16 april 2025;
- Verwaltungsgerichtshof Kassel, persmededeling, 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, – 2BvR 1425/24, 1 april 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, D-2580/2025, 11 september 2025;

Bij de aanvullende nota is volgend stuk gevoegd:

- nota juridische dienst commissariaat-generaal ‘duiding e-mail Griekse autoriteiten – A.M.K.A.’, 17 november 2025.

3.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij hij ingaat op actuele landeninformatie over de situatie van begunstigden van internationale bescherming en waarbij hij volgend document voegt:

- brief *consortium* Griekse middelveldorganisaties gericht aan de Belgische asiendiensten, “*Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: GREECE, Assistance to Migrants report, published 25th July 2005*” d.d. 19 november 2025 (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...].”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3.4. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "midden" vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en beginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn.

3.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. Het persoonlijk onderhoud afgenomen door een EUAA-medewerker

3.3.6.1. De Raad duidt er vooreerst op dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is. De notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden zijn opgesteld in het Nederlands, de proceduretaal. Ook de bestreden beslissing is genomen in het Nederlands. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is aldus correct toegepast. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming vertaalt, dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257 en RvS 9 maart 2004, nr. 128.986). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet legt geen verplichting inzake taalgebruik op aan de ambtenaar en de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat het persoonlijk onderhoud in een andere taal dan de proceduretaal werd afgenomen, brengt geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet met zich mee.

Verzoeker levert in zijn verzoekschrift inhoudelijke kritiek op de vertaling van het persoonlijk onderhoud door de EUAA-medewerker dat in de (gebrekkige) Engelse taal maar met bijstand van een tolk Arabisch plaatsvond. Uit de nota van de verwerende partij van 4 november 2025 blijkt dat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker en zijn advocaat werd overgemaakt op 31 juli 2025. Verzoeker heeft echter nagelaten om opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud aan de commissaris-generaal over te maken binnen de vooropgestelde termijn van acht dagen, waardoor hij, overeenkomstig artikel 57/5*quater*, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, geacht wordt in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Waar verzoeker nu voor het eerst in zijn verzoekschrift alsnog inhoudelijke commentaar geeft op deze notities, stelt de Raad vast dat deze kritiek laattijdig is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de kritiek die verzoeker geeft niet overtuigend is. Het betreft deels zinnen, dan wel korte antwoorden die uit hun context weergegeven worden. Als men het gehoorverslag volledig leest, blijkt duidelijk wat bedoeld wordt. Verder gaat het over bepaalde woordkeuzes en grammaticale formuleringen en de door verzoeker gegeven voorbeelden wijzen niet op verkeerd begrepen of genoteerde verklaringen, minstens toont verzoeker dit niet *in concreto* aan. Uit een volledige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers verklaringen duidelijk zijn weergegeven.

Er blijkt in dit verband dus niet dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker de tolk Arabisch goed begreep (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2 en 13). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, die zich in het administratief dossier bevinden zowel in de

Engelse versie als in de vertaalde Nederlandse versie, blijkt niet dat verzoeker de vragen niet goed begrepen zou hebben. Evenmin toont hij aan dat hij verhinderd werd bepaalde verklaringen af te leggen, waarvan hij meent dat die belangrijk waren in het kader van zijn beschermingsverzoek. Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud hebben verzoeker, noch zijn advocaat gewag gemaakt van problemen of moeilijkheden omwille van het gebruik van de Engelse taal door de EUAA-medewerker die het persoonlijk onderhoud afnam. Ook verzoekers advocaat heeft aan het einde van het persoonlijk onderhoud het woord gekregen en geen opmerkingen gegeven (*ibid.*, p. 13), waardoor het aanvoeren van de schending van de rechten van verdediging en de belemmering voor de advocaat om zijn cliënt afdoende te kunnen bijstaan feitelijke grondslag mist. Tot slot wijst de Raad erop dat uit arrest nr. 185.993 van 3 september 2008 van de Raad van State blijkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aan de ambtenaar die het persoonlijk onderhoud afneemt niet verbiedt zich uit te drukken in een vreemde taal. Er wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen. Dat de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken geschonden zouden zijn, kan evenmin worden aangenomen, daar er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

3.3.6.2. Verzoeker uit kritiek op het gebruik van het vertaalprogramma *eTranslation* om de Engelstalige notities van het persoonlijk onderhoud naar het Nederlands te vertalen en op de revisie hiervan door het commissariaat-generaal.

eTranslation is een geavanceerde neurale vertaaldienst van de Europese die de nodige garanties biedt op het vlak van veiligheid, gegevensopslag en verwerking van gegevens binnen de Europese Unie. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de transcriptie van het interview (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 1, *in fine*). Deze vertaling wordt vervolgens gecontroleerd door een ambtenaar van het commissariaat-generaal. Dit vertaalproces is opgezet in overeenstemming met de verplichtingen waaraan het commissariaat-generaal onderworpen is.

Waar verzoeker opwerpt dat men geen vat heeft op de Nederlandstalige vertaling door het programma en de revisie die het commissariaat-generaal nadien uitvoert, kan de Raad hem niet volgen. Uit het administratief dossier blijkt dat zich daarin zowel de integrale Engelse versie van de notities van het persoonlijk onderhoud als de integrale Nederlandse vertaling van deze notities bevinden. Bij de Nederlandse vertaling wordt aangegeven dat deze werd gereviseerd door het commissariaat-generaal waarbij de kenmerken van de ambtenaar van het commissariaat-generaal worden vermeld (*ibid.*, p. 1). Verzoeker werpt ook op dat de vertaling door *eTranslation* over het algemeen in dossiers erbarmelijk is, waardoor het commissariaat-generaal zou zijn overgegaan tot interpretatie van de vertaling. Verzoeker kan hierin evenmin worden gevolgd. Uit de passages die verzoeker citeert in het verzoekschrift (deze kritiek wordt hierboven besproken), kan de Raad geen verkeerdt begrepen of verkeerd genoteerde verklaringen van verzoeker vaststellen die van invloed zouden kunnen zijn op de strekking van de bestreden beslissing. Het betoog van verzoeker dat “*men niet kan uitmaken wat de oorsprong is van de transcriptie van de verklaringen van de verzoekende partij*” mist aldus feitelijke grondslag en het betoog dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat de commissaris-generaal niet transparant is “*daar de verklaringen niet letterlijk werden overgenomen maar wel verwerkt*”, kan niet wordt gevolgd en wordt overigens op geen enkele manier concreet en overtuigend uitgewerkt.

Inzake de verwerking van de persoonsgegevens duidt de Raad op het volgende.

Wat betreft de naleving van de Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG), stelt de Raad vast dat de verwerking van persoonsgegevens van een verzoeker om internationale bescherming door het commissariaat-generaal gegrond is op artikel 6, lid 1, e), *juncto* artikel 9, lid 2, g), van deze verordening.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“Artikel 6 AVG: Rechtmatigheid van de verwerking

1. De verwerking is alleen rechtmatig indien en voor zover aan ten minste een van de onderstaande voorwaarden is voldaan: [...]

e) de verwerking is noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang of van een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is opgedragen; [...]”

“Artikel 9 AVG: Verwerking van bijzondere categorieën van persoonsgegevens

1. Verwerking van persoonsgegevens waaruit ras of etnische afkomst, politieke opvattingen, religieuze of levensbeschouwelijke overtuigingen, of het lidmaatschap van een vakbond blijken, en verwerking van genetische gegevens, biometrische gegevens met het oog op de unieke identificatie van een persoon, of

gegevens over gezondheid, of gegevens met betrekking tot iemands seksueel gedrag of seksuele gerichtheid zijn verboden.

2. Lid 1 is niet van toepassing wanneer aan een van de onderstaande voorwaarden is voldaan: [...]

g) de verwerking is noodzakelijk om redenen van zwaarwegend algemeen belang, op grond van Unierecht of lidstatelijk recht, waarbij de evenredigheid met het nagestreefde doel wordt gewaarborgd, de wezenlijke inhoud van het recht op bescherming van persoonsgegevens wordt geëerbiedigd en passende en specifieke maatregelen worden getroffen ter bescherming van de grondrechten en de fundamentele belangen van de betrokkene;

[...]"

In de Privacyverklaring op de website van het CGVS ([Privacy- Persoonsgegevens | CGVS](#)) staat onder de rubriek 'rechtsgrond' duidelijk vermeld:

"Het CGVS is een federale onafhankelijke administratie, die de verzoeken om internationale bescherming ingediend in België behandelt. De opdracht van het CGVS bestaat erin bescherming te bieden aan personen die in geval van terugkeer naar hun land van herkomst risico op vervolging of ernstige schade lopen. Het CGVS levert ook documenten van burgerlijke stand af aan erkende vluchtelingen en staatlozen.

De werking van het CGVS past binnen een strikt wettelijk kader. De Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) bevat bepalingen, zowel voor de vluchtelingenstatus als voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS verwerkt uw persoonsgegevens dan ook hoofdzakelijk in het kader van zijn wettelijke verplichtingen, voor de vervulling van een taak van algemeen belang, voor de uitoefening van het openbaar gezag dat aan het CGVS is verleend." (eigen onderlijning)

De verwerking van persoonsgegevens van een verzoeker om internationale bescherming door het commissariaat-generaal is dus, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert, niet gebaseerd op zijn toestemming (op basis van artikel 6, lid 1, a), *juncto* artikel 9, lid 2, a), AVG). Een schending van deze bepalingen en van artikel 7 van de AVG (dat betrekking heeft op de voorwaarden voor deze toestemming) kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen.

Waar verzoeker opwerpt dat hij nooit heeft ingestemd voor het gebruik van *eTranslation* en verwijst naar de 'Privacy Statement' bij deze applicatie (waarnaar hij de weblink bijbrengt in zijn verzoekschrift), waaruit blijkt dat de toestemming wordt gevraagd voor de verwerking van de persoonsgegevens, merkt de Raad op dat de toestemming die men bij de registratie voor het gebruik van *eTranslation* dient te geven betrekking heeft op de verwerking van de persoonsgegevens van de gebruiker van de applicatie (zoals onder meer zijn identiteit en e-mailadres) en dus geen betrekking heeft op de persoonsgegevens van de verzoeker om internationale bescherming (zie rubriek 'Privacyverklaring' op de bijgebrachte weblink).

Verzoeker stelt ook dat de bescherming van de verwerking van zijn persoonsgegevens tijdens het gebruik van *eTranslation* niet afdoende is. De Raad verwijst in dit verband naar het "Register of the Data Protection Officer (DPO)" van *eTranslation* (waarnaar de commissaris-generaal de weblink in de nota van 4 november 2025 heeft bijgebracht). Uit dit register van de verwerkingsactiviteiten, dat conform artikel 30 van de AVG is opgesteld, blijkt dat de verwerking van persoonsgegevens bij het gebruik van *eTranslation* onder passende en relevante omstandigheden gebeurt en beperkt is tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor ze worden verwerkt. In de nota van 4 november 2025 geeft de commissaris-generaal een korte samenvatting van de belangrijkste waarborgen:

"- Verwerking en opslag van gegevens op servers in de EU (beginsel van beveiliging van de verwerking, artikel 32 van de AVG);

- Bewaring van gegevens beperkt tot de tijd die nodig is voor de vertaling en het onderzoek, geen verzending van gegevens per e-mail, instelling voor het verwijderen van gegevens na het downloaden (beginsel van beperking van de bewaring van gegevens, artikel 5, §1, e) van de AVG);

- Geen toegang tot de gegevens door beheerders;

- Geen analyse van de inhoud;

- Geen delen van gegevens met derden"

Uit het bovenstaande blijkt dat het hierboven beschreven vertaalproces geschikt is voor de uitvoering van de taak die aan het commissariaat-generaal is toevertrouwd.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een 'passende geheimhouding', voorzien in artikel 13/1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, werd gerespecteerd, dat de vertrouwelijkheidsplicht wel degelijk werd nageleefd en dat er geen sprake is van een schending van artikel 10 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel.

Waar verzoeker nog de schending opwerpt van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, merkt de Raad op dat deze wet niet dienstig kan worden ingeroepen vermits deze werd opgeheven bij de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens (BS 5 september 2018).

Waar verzoeker tot slot verwijst naar een arrest van de Raad waarbij werd overgegaan tot vernietiging van de beslissing wegens schending van de onpartijdigheids- en vertrouwelijkheidsplicht gedurende het verloop van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (RvV 19 juni 2023, nr. 290 510), benadrukt de Raad dat arresten in de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kennen. Bovendien toont verzoeker geenszins aan dat de feiten die aan dit arrest ten grondslag ligt gelijkend zijn aan deze van zijn zaak. Integendeel, het door hem aangehaalde arrest heeft betrekking op een totaal andere context, met name het persoonlijk onderhoud werd bijgewoond door een derde persoon die werd voorgesteld als een collega van de *protection officer* maar wiens hoedanigheid geenszins kan afgeleid worden uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

3.3.6.3. Waar verzoeker de inzet van EUAA-medewerkers hekelt die als 'behandelend ambtenaar' het persoonlijk onderhoud afnemen, herinnert de Raad eraan dat artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet het commissariaat-generaal de mogelijkheid biedt om personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 14, lid 1, tweede alinea, van de richtlijn 2013/32/EU, luidt als volgt:

“Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

In dit wetsartikel wordt nergens gespecificeerd dat met 'een andere instantie' uitsluitend een Belgische instantie wordt bedoeld. De interpretatie van dit artikel wordt nader toegelicht in de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen:

“Deze nieuwe bepaling laat echter toe om ook personeel van een andere instantie – dus zonder dat zij voor het Commissariaat-generaal werken – in te schakelen voor het afnemen van het gehoor ingeval van een groot aantal gelijktijdige verzoeken. Het gehoor dient te gebeuren conform de voor het Commissariaat-generaal geldende procedureregels.

De minister kan dergelijke beslissing enkel nemen mits instemming van de Commissaris-generaal. De Europese Commissie dient in overeenstemming met artikel 49 van richtlijn 2013/32/EU over deze uitzonderlijke maatregel te worden ingelicht.

Er kan in de eerste plaats gedacht worden aan het tijdelijk inschakelen van het personeel van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verantwoordelijk is voor de registratie van de asielaanvraag en de verklaring en de vragenlijst afneemt van de verzoeker.

Daarnaast zou ook het personeel van andere (overheids)instanties of experts van een asieldienst van een andere EU lidstaat kunnen worden ingeschakeld voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het kan ook gaan om experts aangesteld door EASO.

De Commissaris-generaal kan vervolgens zonder nieuw gehoor op basis van het dossier en het inhoudelijk gehoor afgenomen door het personeel van een andere instantie een beslissing nemen over het verzoek. Dit laat het Commissariaat-generaal toe om in dergelijke uitzonderlijke situatie van een groot aantal gelijktijdige verzoeken efficiënter te werken en garandeert de tijdige afhandeling van de asielprocedure. Het blijft voor het Commissariaat-generaal echter steeds mogelijk om ingeval van twijfel een bijkomend gehoor te organiseren. Een belangrijke voorwaarde voor de toepassing van deze bepaling is dat in dergelijke gevallen het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen moet krijgen voor het afnemen van een persoonlijk onderhoud. Het gaat enerzijds om de opleidingen die onder meer de in artikel 6, lid 4, onder a) tot en met e) van Verordening nr. 439/2010 opgesomde elementen bevatten, zoals internationale mensenrechten en het acquis inzake asiel van de Unie, gesprekstechnieken, enz. en anderzijds algemene kennis betreffende problemen die de geschiktheid van de verzoeker om een onderhoud te hebben negatief kunnen beïnvloeden,

zoals aanwijzingen dat de verzoeker mogelijk in het verleden gefolterd is. Deze opleidingen zijn identiek aan de opleidingen die conform artikel 4.3 van de richtlijn 2013/32/EU en verder bepaald bij koninklijk besluit minimaal voorzien moeten worden voor het personeel van de beslissingsautoriteit.

De tijdelijke inschakeling van personeel van een andere instantie blijft beperkt tot het afnemen van het gehoor. De inhoudelijke beoordeling van het verzoek, namelijk het opstellen van de ontwerpbeslissingen en het superviseren van de ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van het personeel van het Commissariaat-generaal dat bovendien houder dient te zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A van de Staat (artikel 2 koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). Artikel 15.2 van de richtlijn 2013/32/EU en art. 13.1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stellen dat het gehoor plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd. Dit principe geldt eveneens als het gehoor wordt afgenomen door personeel van een andere instantie. Daarnaast stelt artikel 48 van de richtlijn 2013/32/EU dat de autoriteiten die uitvoering geven aan deze richtlijn ten aanzien van alle informatie welke zij tijdens hun werk verkrijgen, gebonden zijn door het vertrouwelijkheidsbeginsel zoals omschreven in de nationale wetgeving. Dit betreft het beroepsgeheim bepaald in artikel 57/27 van de Vreemdelingenwet.” (Parl. St., DOC 54-2548/001, p. 92-96)

De omstandigheden, waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald bij het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Artikel 3, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt, in verband met die opleidingen waarnaar wordt verwezen in voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, als volgt:

“§ 2. Binnen het Commissariaat-generaal wordt een kennis- en leercentrum opgericht dat aan de ambtenaren een basisopleiding en voortgezette vorming geeft betreffende ondermeer de toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, [de Conventies betreffende de rechten van de mens] de Conventies betreffende de rechten van de mens die België binden evenals de andere beschermingsgronden die in de wet zijn voorzien. Hiertoe behoort een opleiding met betrekking tot het verhoren van asielzoekers en interculturele communicatie, evenals een basisinformatie over de specifieke behoeften van de kwetsbare groepen.”

In overeenstemming met voorgaande bepalingen werd tussen België en het EUAA (*The European Union Agency for Asylum*) een operationeel plan overeengekomen: “*Operational plan 2025-2026 agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium*”, dat geldig is van 1 januari 2025 tot 30 december 2026 (weblink opgenomen in nota verwerende partij d.d. 4 november 2025). Hierin wordt gesteld dat de activiteiten van het EUAA in het kader van de operationele en technische bijstand zoals omschreven in principe onder het EU-recht vallen, aangevuld, waar nodig, met het nationale recht van de gastlidstaat. Dit omvat onder meer de veiligheid en beveiliging van de deelnemende personen en de middelen die worden ingezet voor de activiteiten van het EUAA.

Dit operationeel plan voorziet onder 1.4.4. (p. 18) in een ‘EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams’ en licht toe dat EUAA-medewerkers die deelnemen aan asielondersteuningsteams de hoogste normen moeten hanteren op het gebied van integriteit, ethisch gedrag, professionalisme en de eerbiediging en bevordering van de grondrechten en internationale bescherming. Bij het uitvoeren van hun ondersteunende taken mogen EUAA-medewerkers niet discrimineren op grond van geslacht, ras, godsdienst, etnische afkomst, leeftijd of seksuele geaardheid. Van alle deskundigen wordt verwacht dat zij iedereen beleefd en respectvol behandelen en rekening houden met de aard van de legitieme activiteiten waarmee zij zich bezighouden. Om hun taken naar behoren te kunnen uitvoeren, dienen zij het algemeen belang te dienen en zich te onthouden van activiteiten die hun onafhankelijkheid en de behoorlijke uitvoering van hun taken zouden kunnen ondermijnen of in gevaar brengen. Tijdens de uitvoering van dit plan moeten alle deskundigen een nultolerantie-beleid hanteren ten aanzien van schendingen van de grondrechten. Deze verplichting is met name van belang bij de omgang met personen die internationale bescherming nodig hebben. Daartoe moeten deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet zich houden aan en handelen in overeenstemming met de ‘EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams’ (*Decision of the Executive Director No 33/2025 on the code of conduct applicable to all experts participating in asylum support teams* van 5 mei 2025 waarnaar de weblink eveneens is opgenomen in de nota van de verwerende partij d.d. 4 november 2025). Al deze deskundigen zullen worden verzocht om vóór hun inzet een verklaring van naleving van de gedragscode van het EUAA te ondertekenen. Deskundigen moeten het EUAA onverwijld op de hoogte brengen, via de daarvoor bestemde meldingskanalen, wanneer zij redenen hebben om aan te nemen dat er een schending van de gedragscode van het EUAA heeft plaatsgevonden of op het punt staat plaats te vinden in het kader van de operationele en technische bijstand van het Agentschap.

Uit het voorgaande blijkt aldus ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal niet enkel Belgische ambtenaren *stricto sensu*, maar ook medewerkers van het EUAA (voormalig EASO) tijdelijk kan inschakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Voorts bepaalt het voormeld operationeel plan dat overeenkomstig artikel 8, lid 6, en artikel 19, lid 4, van de EUAA-verordening de deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams een opleiding moeten volgen die betrekking heeft op hun taken en functies en die noodzakelijk is voor hun deelname aan de door het EUAA georganiseerde operationele activiteiten (p. 24). De verwerende partij bevestigt in haar nota van 4 november 2025 dat de EUAA-medewerkers opgeleid worden door het commissariaat-generaal en het EUAA. In deze nota wordt verder beklemtoond dat de EUAA-medewerkers die deelnemen aan asielondersteuningsteams zich aan de hoogste normen dienen te houden op het gebied van integriteit, ethisch gedrag en professionalisme en zij bij de uitoefening van hun taken de bescherming van de grondrechten garanderen overeenkomstig de relevante EU-wetgeving en internationale wetgeving, met name het Verdrag van Genève. De commissaris-generaal stelt in de nota dat deze verplichting in het bijzonder van belang is wanneer zij te maken hebben met personen die internationale bescherming aangevraagd hebben waartoe deskundigen, die deelnemen aan asielondersteuningsteams die in het kader van dit plan worden ingezet, zich moeten houden aan en handelen in overeenstemming met de EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams.

De Raad stipt verder nog aan dat de tijdelijke inzet van EUAA-medewerkers strikt beperkt blijft tot het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het inhoudelijk onderzoek van het verzoek, met name het opstellen en controleren van ontwerpbeslissingen, blijft de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het commissariaat-generaal die in het bezit moeten zijn van een diploma dat toegang geeft tot betrekkingen van niveau A, zoals voorgeschreven in artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. In de nota van 4 november 2025 van de commissaris-generaal wordt bovendien nog benadrukt dat alle EUAA-medewerkers die persoonlijke onderhouden afnemen op het commissariaat-generaal over een universitair masterdiploma beschikken.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 om te stellen dat er sprake is van een schending van de vertrouwelijkheidsplicht gezien een medewerker van het EUAA niet voldoet aan de definitie van ambtenaar, stipt de Raad aan dat uit bovenstaande vaststellingen ontegensprekelijk blijkt dat de wetgever de commissaris-generaal wel toelaat om medewerkers van het EUAA in te schakelen voor het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Volgens de hiërarchie der normen primeert artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet op artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Wat het toepassingsgebied betreft, is artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de algemene regel (d.w.z. het principe) waarop artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet uitzonderingen mogelijk maakt. Een schending van de vertrouwelijkheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift voor het eerst wijst op een probleem inzake objectiviteit omdat de EUAA-medewerker die het persoonlijk onderhoud heeft afgenomen mogelijks de Griekse nationaliteit zou bezitten, gelet op een Middellands accent in het Engels, wijst de Raad erop dat - daargelaten verzoeker geenszins kan staven dat de betreffende EUAA-medewerker de Griekse nationaliteit bezit - hieruit hoe dan ook geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat het beschermingsverzoek van verzoeker niet op objectieve of onpartijdige wijze werd behandeld, te meer gelet op de hoger weergegeven uiteenzetting inzake het operationeel plan met nadruk op de bepalingen rond de EUAA-gedragscode voor deskundigen die deelnemen aan asielondersteuningsteams (cf. voormeld 1.4.4. van het "*Operational plan 2025-2026 agreed by the European Union Agency for Asylum and Belgium*", p. 18). Dat de EUAA-medewerker zich ambtshalve had moeten terugtrekken van de zaak, omwille van een belangenconflict, kan niet worden bijgetreden.

Het onpartijdigheidsbeginsel dat als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ook van toepassing is op organen van het actief bestuur en houdt (onder andere) in dat bestuursorganen, ambtenaren of mandatarissen geen persoonlijk (juridisch of feitelijk) belang mogen hebben bij de door hen te nemen beslissingen en niet vooringenomen mogen zijn bij het behandelen van de hen opgelegde zaken. Het Hof van Justitie heeft als zodanig bevestigd dat het recht op een onpartijdige behandeling van zijn zaak geldt bij de uitvoering van het Unierecht, in het bijzonder de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, heden vervangen door de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU (HvJ 8 mei 2014, C-604/12, N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, pt. 19-55). De vereiste van onpartijdigheid wordt bekeken vanuit dubbele ooghoek. Er is met name enerzijds de subjectieve of persoonlijke onpartijdigheid, en anderzijds de objectieve of structurele onpartijdigheid. Het onpartijdigheidsbeginsel waarborgt dus zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen (RvS 14 november 2017, nr. 239.876). De subjectieve onpartijdigheid vereist dat geen enkel lid van het betrokken bestuur blijf mag geven van partijdigheid of persoonlijke vooringenomenheid. De objectieve onpartijdigheid vereist dat dit bestuur voldoende waarborgen biedt om elke gerechtvaardigde twijfel omtrent

een eventuele vooringenomenheid uit te sluiten (cf. HvJ 27 maart 2019, C-680/16, Dr. August Wolff GmbH & Co. KG Arzneimittel en Remedia d.o.o., pt. 27). De subjectieve onpartijdigheid wordt vermoed tot het bewijs van het tegendeel. In het geval van een aantasting van de objectieve onpartijdigheid moet de daadwerkelijke vooringenomenheid niet worden aangetoond, maar volstaat de schijn van partijdigheid indien die schijn objectief gerechtvaardigd is (A. COOLSAET, "Hoofdstuk 6. Het onpartijdigheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, p. 191). Om de schending van de structurele onpartijdigheid aannemelijk te maken, volstaat geen louter subjectieve indruk van partijdigheid, maar moet die indruk objectief gerechtvaardigd kunnen worden, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak (RvS 12 mei 2020, nr. 248.530). In geval van structurele onpartijdigheid moet worden onderzocht of er voldoende garanties zijn om objectief gewettigde twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Zulke twijfels kunnen rijzen ten gevolge van vaststelbare feiten, waarbij in bepaalde gevallen zelfs de gewekte schijn belang kan hebben (RvS 25 november 2020, nr. 249.039). De nationale autoriteit moet voldoende waarborgen bieden om elke gerechtvaardigde twijfel dat sprake is van een eventueel vooroordeel uit te sluiten (HvJ 8 mei 2014, C604/12, H. N. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, pt. 52).

De Raad wijst erop dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de structurele organisatie van het commissariaat-generaal onvoldoende garanties biedt om twijfels over de onpartijdigheid uit te sluiten. Vooreerst is het niet de EUAA-medewerker, noch de ambtenaar van het commissariaat-generaal, maar de commissaris-generaal die formeel de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming neemt. Dit neemt echter niet weg dat niet kan worden ontkend dat de EUAA-medewerker, die *in casu* het persoonlijk onderhoud heeft geleid met de verzoeker om internationale bescherming en die de verklaringen van verzoeker heeft genoteerd, een belangrijke rol speelt. Ook hier zijn evenwel de nodige garanties voorhanden om aan een volgens verzoeker mogelijke partijdigheid van de EUAA-medewerker te remediëren. Zo kan verzoeker overeenkomstig artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen en daarover zelf of via zijn advocaat aan het commissariaat-generaal schriftelijk zijn opmerkingen bezorgen, die door de commissaris-generaal moeten worden onderzocht alvorens een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad oordeelt dat *in casu* slechts kan vastgesteld worden dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat – en door verzoeker geen indicaties worden aangehaald – waaruit zou blijken dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet op een objectieve wijze behandeld zou zijn. Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik opmerkingen geuit ten aanzien van de notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet, hetgeen een relevant gegeven is. Immers wordt verzoeker – die tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf de notities van het persoonlijk onderhoud ('de transcriptie van het interview') te willen ontvangen en hierbij uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid om dan binnen de acht dagen eventuele opmerkingen te formuleren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13) – overeenkomstig artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die hem werden bezorgd wanneer geen opmerkingen worden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn. Ook uit een zorgvuldige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, die zo weze herhaald in zowel de vertaalde Nederlandstalige als de oorspronkelijke Engelstalige versie te raadplegen is in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud onregelmatigheden hebben voorgedaan in die mate dat hieruit enige vooringenomenheid bij de behandelend ambtenaar zou kunnen blijken. Zoals verder in dit arrest zal blijken, kan ook uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat er van enige subjectieve partijdigheid sprake is.

De Raad herhaalt dat de tijdelijke inzet van EUAA-medewerkers strikt beperkt blijft tot het afnemen van het persoonlijk onderhoud. Het onderzoek van de inhoud van het verzoek om internationale bescherming en het opstellen en/of controleren van ontwerpbeslissingen blijft de exclusieve bevoegdheid van de ambtenaren van het commissariaat-generaal. De commissaris-generaal neemt formeel de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming.

De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de commissaris-generaal eenzijdig of selectief zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft zich ter zake gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en de door hem geschetste context alsook op de beschikbare landeninformatie. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De EUAA-medewerker die het persoonlijk onderhoud afneemt heeft evenmin enig belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor er geen indicaties voorhanden zijn dat en hoe deze EUAA-medewerker *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest en/of op een louter subjectieve manier zou handelen tijdens het afnemen van het persoonlijk onderhoud. In die zin kan dan ook niet blijken dat de hele keten van het beslissingsproces *in casu* zou zijn

aangetast door een (subjectieve) partijdigheid van één van de daarbij betrokken ambtenaren van het commissariaat-generaal en de EUAA-medewerkers.

Een schending van het onpartijdigheidsbeginsel kan geenszins aannemelijk worden gemaakt.

3.3.6.4. Voorgaande bevindingen laten niet toe een schending van de artikelen 51/4, 57/2, 57/5ter, 57/5quater van de Vreemdelingenwet, noch van de artikelen 1/1, 2, 4 en 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 vast te stellen.

3.3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht, noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker zelf ontkennend heeft geantwoord op de vraag of er zich in zijn hoofde bijzondere procedure noden opdrongen (administratief dossier, 'vragenlijst bijzondere procedurele noden' d.d. 20 maart 2025). Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker bevestigd dat hij zich in staat voelde om het onderhoud af te leggen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). De Raad stipt verder aan dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker zijn verhaal op functionele en zelfstandige wijze uiteen kon zetten. In het licht van deze vaststellingen treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij dat er zich geen bijzondere procedurele steunmaatregelen opdrongen.

Met betrekking tot het aanwezig zijn van een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker en waardoor hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes bij terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen, kan dienstig verwezen worden naar de vaststellingen onder punt 3.3.16.

3.3.8. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.9. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 14 december 2023 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig tot 13 december 2026 (administratief dossier, map landeninformatie, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 15 juli 2025; *Eurodac Search Result* en *Eurodac Marked Record*; 'bijkomende vragen M-status Griekenland'; notities persoonlijk onderhoud, p. 6 en map documenten, stuk 1). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 14 december 2023 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Waar verzoeker zich in het verzoekschrift de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. In de mate verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), zulks in beginsel niet het geval is wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat zijn beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn

of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

3.3.10. Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt, zo weze herhaald, de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3.3.11. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.12. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen

doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een AMKA, terwijl het bezit van een AFM, al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, onder andere, toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*ibid.*, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak maken met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in het Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening) is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "*een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt*". De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze AMKA-verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van onder meer gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6, (5), van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van

een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de Europese Unie ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngo's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het

HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "*the European way of life*", en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de *factsheet* van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanástón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de volgende drie criteria:

- (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiel dienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;
- (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA);
- (iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal vierentwintig maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan

vierentwintig maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan vierentwintig maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal achttien maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (*“COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior”*, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van dertig dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt. Het verslag *“Feitenonderzoek”* stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (p. 37). Wat er ook van zij, de Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en desgevallend toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en

te faciliteren zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (“*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. ‘*cash assistance*’), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro)) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot

het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Statushouders hebben gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een ngo. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; Refugee.info Greece, *“Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)”*; UNHCR, *“Living in Greece – Access to Healthcare”*).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden wordt een boete van honderd euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag *normaliter* op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt vijf dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de

aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een preciaire situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een *“certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus”* of een *“certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming”* verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de Europese Unie wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de *Greek Council for Refugees* (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid.

In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven, maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.13. Gelet op wat voorafgaat kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

3.3.14. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, “*een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel “*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling*” (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

De meest recente landeninformatie, die vermeld wordt in de aanvullende nota's van de commissaris-generaal en verzoeker, ligt in dezelfde lijn als de hierboven vermelde informatie en doorprijkt derhalve bovenstaande analyse niet. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota kritiek levert op de verwijzingen van de verwerende partij naar de COI Focus “*Grèce: Aide aux migrants*”, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij in haar aanvullende nota van 7 januari 2026 niet langer verwijst naar deze COI Focus, net zomin als de Raad in de voorgaande algemene analyse. De link naar de betreffende COI Focus, opgenomen in de nota van de verwerende partij van 4 november 2025, blijkt bovendien niet langer te werken. Aldus lijkt door de verwerende partij gevolg te zijn gegeven aan de vraag, vervat in de brief van 19 november 2025 uitgaande van een *consortium* van Griekse middenveldorganisaties (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), om betreffende COI Focus uit circulatie te halen. Waar ter terechtzitting wordt gesteld dat de brief zelf wel degelijk pertinent blijft en de schrijvende situatie voor statushouders in Griekenland bevestigt, wijst de Raad erop dat de bevindingen in de betreffende brief op zich geen afbreuk doen op voorgaande analyse, die is gemaakt steunende op basis van het geheel van beschikbare en gehanteerde rapporten. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft. De Raad wijst er ten overvloede op dat de bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 7 januari 2026 gevoegde nota van het

commissariaat-generaal van 17 november 2025 'duiding e-mail Griekse autoriteiten – A.M.K.A' en waarin gesteld wordt dat een arbeidsovereenkomst niet nodig is om de AMKA te activeren niet strookt met de beschikbare landeninformatie en de AMKA-wetgeving, waardoor deze nota, die overigens summier is en de e-mailuitwisseling met het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel en de geleverde antwoorden niet als dusdanig bevat, dan ook buiten beschouwing gelaten wordt.

3.3.15. Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker, aan zijn individuele profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

3.3.16. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een vierentwintigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker pijn te hebben aan zijn staartbeen en zijn rug en daardoor soms niet te kunnen werken en dat hij wacht op een afspraak bij de dokter (administratief dossier, 'Verklaring DVZ', punt 29 en 'bijkomende vragen M-status Griekenland'). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud haalde hij aan dat hij tot op heden rugpijn heeft en dat hij in Griekenland last had van koorts, duizeligheid en anemie (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Verzoeker legde tijdens de administratieve procedure vier medische documenten uit België neer (administratief dossier, map documenten, stuk 9). Bij zijn verzoekschrift voegt hij nogmaals dezelfde documenten (stuk 3).

De Raad is van oordeel dat het huidige fysieke gezondheidsprobleem van verzoeker, zijnde rugpijn, niet in die mate gekarakteriseerd is dat het aan zijn situatie in Griekenland een significant verhoogde graad van kwetsbaarheid verleent. Niets wijst er namelijk op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker na het werkongeval in Griekenland, waarbij hij zijn rug bezeerde, nog in staat was om gedurende drie maanden in de landbouwsector te werken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit de voorliggende documenten, meer bepaald het attest van 24 april 2025 en de drie voorschriften van 23 juni 2025, blijkt louter dat verzoeker last heeft van lage rugpijn, en dat hij werd doorverwezen naar een kinesitherapeut, reumatoloog en neuroloog voor verdere opvolging. De Raad merkt volledigheidshalve op dat verzoeker geen nieuwe attesten neerlegt die blijf geven van enige opvolging door een kinesitherapeut, reumatoloog en neuroloog wat verder afbreuk doet aan de ernst van zijn medische problemen. Ook blijkt heden nergens uit dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn.

Waar verzoeker verwees naar een geestelijk probleem in Griekenland omwille van de situatie in Gaza, stipt de Raad aan dat hij verklaarde nooit een psycholoog of psychiater te hebben bezocht omdat hij er met niemand wilde praten (*ibid.*, p. 11). Er kan door de Raad verder slechts worden vastgesteld dat verzoeker, die in het verzoekschrift aanhaalt kwetsbaar te zijn door de situatie in Gaza, tot op heden geen documenten voorlegt die enige psychologische problematiek staven, dat hij in behandeling is (geweest) bij een psycholoog, dan wel dat hij daar stappen toe heeft ondernomen en door moeilijkheden hiervan verstoken is

gebleven, zodat de beweerde psychologische problematiek louter berust op blote beweringen waaruit niet kan worden opgemaakt dat deze problemen dermate ernstig zijn dat deze zijn terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan, of dat dergelijke problemen belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Hoewel niet betwist wordt dat verzoekers ervaringen in Gaza en in Griekenland en de huidige algemene situatie in Gaza en de onzekerheid over het lot van zijn familie een psychologische impact kan hebben op verzoeker, kan niet blijken dat hij persoonlijk psychische problemen ondervindt, laat staan van die aard dat deze zijn zelfstandig functioneren/autonomie zouden beïnvloeden. In de mate verzoeker psychologische ondersteuning behoeft, toont hij verder niet aan dat hij in Griekenland hiertoe geen toegang zal hebben.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker tot op heden geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn gezondheidstoestand met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren. Verder blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt. Hij zet nergens *in concreto* uiteen in welke mate zijn gezondheidstoestand hem belet om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Waar verzoeker, om te wijzen op zijn bijzondere kwetsbaarheid gelinkt aan de intrinsieke kwetsbaarheid van verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit Gaza, in zijn verzoekschrift en aanvullende nota rechtspraak van de Raad aanhaalt, wijst de Raad erop dat de precedentenwaarde niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat ieder verzoek om internationale bescherming om zijn eigen, individuele merites wordt beoordeeld.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.17. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.18. De Raad wijst er voorts op dat blijkens de verklaringen van verzoeker hij een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) heeft verkregen (administratief dossier, 'bijkomende vragen M-status Griekenland' en notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7).

De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: "*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed*"). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 13 december 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: "*According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires*" (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Verzoeker toont niet aan niet in de mogelijkheid te zijn de nodige stappen te zetten om zijn AMKA nummer te laten (her)activeren. Waar verzoeker de vereiste benadrukt van het hebben van een geldige verblijfsvergunning en daarbovenop het aanleveren van bewijs van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van tewerkstelling alvorens een actieve AMKA wordt uitgereikt of een bestaande AMKA opnieuw te activeren, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA, zoals bijvoorbeeld door het neerleggen van een werkbelofte. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op

het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de informatie waaraan in de aanvullende nota van de verwerende partij van 7 januari 2026 gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; en verder *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging – hetgeen op heden evenwel niet aangetoond is – hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. Ook hier herinnert de Raad herinnert eraan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

3.3.19. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, tewerkstelling of medische zorgen te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoeker verbleef na het toekennen van de vluchtelingenstatus op 14 december 2023 nog een jaar in Griekenland alvorens het land te verlaten op 5 december 2024. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als statushouder, ofschoon hij een tijdje, twee tot drie dagen per maand, op straat sliep (administratief dossier, 'vragenlijst CGVS', vraag 3.5), wel degelijk in staat was om verschillende accommodaties te bekomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8, 10). Zo woonde hij in Athene anderhalve maand bij een Syriër die hij op straat leerde kennen in ruil voor 150 euro huur per maand, verbleef hij tijdens zijn werk op een schapenhouderij op zijn werkplaats en verbleef hij in Kreta zes maanden in een huis van Palestijnen die hij kende en waarvoor hij 150 euro per maand huur betaalde. Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen over zijn ervaringen in Griekenland voor wat het vinden van huisvesting en te verwijzen naar algemene landeninformatie. Waar hij aangeeft dat

bij het commissariaat-generaal niet gevraagd werd naar de woonomstandigheden tijdens zijn verblijf bij een Syriër in Athene, op de schapenboerderij en in Manolada, geeft verzoeker ook zelf geen verdere duiding over de concrete woonomstandigheden, behalve het hernemen van zijn eerdere verklaringen op dit punt, en toont hij bovenal niet aan welke stappen hij ondernam om geschiktere huisvesting te vinden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland er toont niet aan ernstige stappen te hebben ondernomen of organisaties te hebben gecontacteerd. Door louter in zijn verzoekschrift te benadrukken en uiteen te zetten, aan de hand van algemene landeninformatie, dat er te veel administratieve barrières zijn en er sprake is van discriminatie, beperkt hij zich tot algemene beweringen en toont hij niet aan doorgedreven pogingen te hebben ondernomen om zijn situatie wat betreft huisvesting te verbeteren.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij er tijdens zijn verblijf van een jaar in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming in slaagde om verschillende vormen van tewerkstelling te verrichten. Zo werkte hij in een schapenhouderij, in de aardbeienteelt, in de bouwsector, in de landbouwsector en gedurende vier maanden, tijdens het toeristisch seizoen, in een hotel op Kreta waar zijn loon werd uitbetaald op een bankrekening (*ibid.*, p. 8-10). Deze vaststellingen tonen aan dat verzoeker toegang had tot de arbeidsmarkt. Waar hij zich beklagt dat zelfs met een ADET statushouders vaak gedoemd zijn tot illegaal werk, stipt de Raad aan dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij doorgedreven inspanningen heeft gedaan om na het beëindigen van zijn tewerkstelling van vier maanden in een hotel een standvastige en legale tewerkstelling te bekomen. Zo verklaarde hij erna geen werk meer te hebben gezocht op Kreta, hij was vermoeid en uitgeput en had rugpijn, en na een maand naar Athene te zijn gereisd met het oog om binnen de 24 uur naar België te reizen (*ibid.*, p. 10). Bovendien wordt niet ingezien en toont verzoeker niet aan dat hij in het algemeen als statushouder geen toegang zou hebben tot de Griekse arbeidsmarkt. Waar hij opwerpt dat hij slechts een beetje Engels praat, stipt de Raad aan dat enige kennis van het Engels niettemin een handige *tool* kan zijn in de zoektocht naar werk en dat hij verder aangaf nooit te hebben geprobeerd Grieks te leren omdat hij deze taal niet wilde leren en hiertoe ook geen stappen ondernam (*ibid.*, p. 11). Het komt echter verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om de Griekse taal te leren, zeker aangezien hij zelf aangeeft dat dit zijn kansen op de Griekse arbeidsmarkt zou vergroten. Deze vaststellingen getuigen niet van een oprechte intentie om in Griekenland een leven uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Aldus blijkt niet dat verzoeker doorgedreven pogingen heeft ondernomen en "*alle nodige stappen op het vlak van arbeid*" heeft gedaan zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen om een legale tewerkstelling te vinden of om de Griekse taal enigszins aan te leren, hetgeen redelijkerwijze wel van hem kan worden verwacht alvorens conclusies te maken en het land te verlaten.

Verzoeker haalde aan problemen te hebben gekend met de uitbetaling van zijn loon. Zo kreeg hij voor de maand die hij in de aardbeienteelt werkte slechts de helft van het afgesproken loon betaald en voor de laatste maand die hij in de landbouw werkte, kreeg hij minder dan de vooraf afgesproken vergoeding (*ibid.*, p. 8). Uit dergelijk handelen van twee Griekse werkgevers binnen een bepaalde context kan niet zonder meer besloten worden tot ernstige systematische problemen op vlak van werkgelegenheid. Zo werd verzoeker tijdens de eerste twee maanden dat hij in de landbouwsector werkte wel degelijk correct betaald, hetgeen eveneens het geval was voor zijn werk in het hotel (*ibid.*, p. 8-10). Wat betreft verzoekers bewering dat de politie hem niet toestond hieromtrent een klacht in te dienen omdat hij geen documenten had (*ibid.*, p. 8), merkt de Raad op dat ook in gevallen van informele arbeid de mogelijkheid bestaat om een klacht neer te leggen.

De Raad besluit dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij ernstige en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om Grieks te leren, een beter betaalde en legale job en geschiktere (gedeelde) huisvesting te vinden. Waar hij nog stelt dat om een AFM te bekomen woonplaats vereist is, stipt de Raad aan dat verzoeker zelf aangaf over een AFM te hebben beschikt (administratief dossier, 'bijkomende vragen M-status Griekenland' en notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7).

Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij zeer beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten te doen gelden in Griekenland. Er kan niet blijken dat verzoeker stappen heeft gezet om ondersteuning te vragen aan de Griekse overheid in zijn zoektocht naar huisvesting, werk of enige andere hulp. Verzoeker brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken. Hij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, toont verzoeker vooreerst niet aan dat hij in Griekenland geen medische zorgen kon krijgen. Zo verklaarde hij wel dat hij in een openbaar ziekenhuis in Athene niet geholpen werd omdat hij niet over de vereiste documenten beschikte en de taal niet sprak, maar blijkt niet dat hij nadien nog teruggegaan is met iemand die voor hem zou kunnen vertalen en bovendien gaf verzoeker aan een AMKA te hebben gehad. Wat er ook van zij, verzoeker richtte zich tot een particuliere arts in Athene die hem pijnstillers voor zijn rugpijn voorschreef en die hij daarna bij de apotheker ging halen. Dat

deze arts zei dat verzoeker een operatie nodig had maar dat hij daar bang voor is, ook in België, toont niet aan dat verzoeker geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming. In Kreta legde hij met behulp van een vertaler zijn probleem uit in een ziekenhuis en kreeg vervolgens een voorschrift voor medicatie. (*ibid.*, p. 11). Indien verzoeker slechts beperkte inspanning levert om toegang te verkrijgen tot medische zorg, kan hij vanzelfsprekend ook niet volhouden dat de Griekse overheid op dat vlak tekort zou zijn geschoten en verder in staat om op eigen kosten geneesmiddelen te kopen. Verzoeker toont voorts niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Griekenland houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Wat betreft verzoekers algemene betoog dat de rechten van statushouders in Griekenland niet dezelfde zijn als deze van de eigen bevolking wat betreft toegang tot huisvesting en sociale zekerheid, kan worden volstaan met te verwijzen naar bovenstaande analyse waarin hiermee rekening wordt gehouden, gewezen wordt op de inbreukprocedure die de Europese Commissie hierover opstartte tegen Griekenland en waarbij besloten werd dat de informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende is om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. De Raad herinnert er in dit verband aan dat het Hof van Justitie in het arrest *Ibrahim* e.a. reeds oordeelde dat "*in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen*" (HvJ Ibrahim e.a., punt 92).

Waar verzoeker nog betoogt dat statushouders in Griekenland volgens de landeninformatie worden uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging verduidelijkt hij niet hoe dit ertoe zou kunnen leiden dat de hoge drempel van zwaarwegendheid, zoals bepaald door het Hof van Justitie, hierdoor zou bereikt worden en hij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou kunnen belanden. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die de vluchtelingenstatus heeft in Griekenland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen zou zijn geschonden. Ten slotte herinnert de Raad eraan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij de inbreuk op zijn gezinsleven in Griekenland niet kon aanvaarden en dat een terugkeer naar dat land een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en dat zijn betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken, maar houdt enkel in dat zijn verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

3.3.20. De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling en die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, te verwachten dat hij bij terugkeer naar Griekenland inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een duurzaam bestaan uit te bouwen. Gelet op zijn zelfredzaamheid, die onder meer blijkt uit het feit dat hij erin slaagde om zich in Griekenland zelfstandig te verplaatsen en om de nodige administratieve procedures te doorlopen om zijn Griekse documenten te bekomen, moet hij hiertoe in staat worden geacht. Ook kon hij in Griekenland rekenen op de steun van een netwerk en kon hij met de steun van zijn in België verblijvende paternale neven huur betalen in Griekenland en een advocaat onder de arm nemen die zijn Griekse documenten regelde (*ibid.*, p. 5-6, 8). Los van de vraag of zijn Palestijns netwerk hem momenteel (nogmaals) financieel zou kunnen ondersteunen en de bewering dat hij het geleende geld moet terugbetalen, stipt de Raad aan dat

verzoeker de nodige zelfredzaamheid blijkt te hebben om ook zonder tijdelijke financiële steun in Griekenland te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud, minstens liggen er geen overtuigende elementen of stukken voor die wijzen op het tegendeel. De Raad herinnert er hierbij nogmaals aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen. Tevens kan worden aangenomen dat het van hem enige inspanning zal vergen om zijn leven op te bouwen in Griekenland en er de taal aan te leren. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker stelt nog dat de geldigheidsduur van zijn ADET, door de lange duur van de procedure in België (*i.e.* tien maanden), op belangrijke wijze is aangetast waardoor hij problemen zal kennen om zijn ADET te verlengen en hij geen toegang meer heeft tot hulpverlening in Griekenland. In het bijzonder verwijst verzoeker naar het gegeven dat statushouders in Griekenland slechts gedurende één jaar na hun erkenning beroep kunnen doen op ondersteuning in het kader van het Helios-programma. Verzoeker kan in zijn betoog allerminst ernstig worden genomen. Hij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten en dat hij zelf erkent dat er gedurende één jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidig betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het commissariaat-generaal, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland geen toegang meer zal hebben tot het HELIOS+-programma omdat onmogelijke cumulatieve voorwaarden worden gesteld, zoals onder meer vereiste inschrijving binnen de twee jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Zijn betoog, dat hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond. Voor zover hij wijst op de vertraging waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is die situatie niet op hem van toepassing nu hij heden nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt, meer bepaald tot 13 december 2026, alsook over een geldig Grieks vluchtelingenpaspoort en niets hem eraan in de weg staat om, eventueel met ondersteuning, een verlenging van zijn ADET tijdig aan te vragen. Verzoeker heeft nog ruim de mogelijkheid om zijn ADET in Griekenland te laten vernieuwen alvorens deze verloopt. Bovendien kan, gelet op de informatie die verzoeker zelf aanreikt en die heden beschikbaar is, aangenomen worden dat verzoeker weet welke de daartoe te ondernemen stappen zijn. Dat verzoeker in de toekomst desondanks niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn ADET (tijdig) te laten vernieuwen en daardoor *in concreto* in de problemen zou riskeren te komen, kan aldus hoegenaamd niet worden gevolgd en kan niet worden toegeschreven aan de volgens verzoeker onredelijke duur van de procedure in België. In zoverre verzoeker betoogt dat hij gedurende de periode van de te volgen procedure zijn rechten verbonden aan zijn vluchtelingenstatus niet zal kunnen doen gelden, volstaat dit niet om te besluiten dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland, als statushouder met een ADET waarvan de geldigheidsduur nog geldig is, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden, gelet op wat hiervoor is uiteengezet over verzoekers zelfredzaamheid en waaruit kan worden afgeleid in staat te zijn een eventuele wachtperiode te overbruggen.

3.3.21. De Raad wijst er verder op dat het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Door louter te hernemen dat hij aan zijn lot werd overgelaten en niet op bescherming kon rekenen, ontkracht hij zijn verklaringen niet waaruit blijkt dat hij geen tot slechts zeer beperkte pogingen ondernomen heeft om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij voor de problemen die hij zou hebben gehad, of indien deze problemen zich bij terugkeer naar Griekenland zouden voordoen, geen of onvoldoende gebruik zou kunnen maken van de beschermingsmogelijkheden die in Griekenland beschikbaar zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat Griekenland bijzonder migrantenvriendelijk is, dat er sprake is van *pushbacks* en illegale teruggrijvingen, waarbij hij wijst op de veroordeling van Griekenland door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (arrest nr. 15783/21 van 7 januari 2025) voor illegale teruggrijvingen/*pushbacks* van asielzoekers naar Turkije, ligt voorts geen informatie voor dat verzoeker zelf persoonlijk niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar en als begunstigde van internationale bescherming terug toegang te (kunnen) vinden tot het Griekse grondgebied. Dat opnieuw terugkeren niet mogelijk zou zijn, wordt op generlei wijze aangetoond. Daarnaast toont verzoeker geenszins aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

3.3.22. De verwijzing door verzoeker naar rechtspraak van de Raad en naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en het Duitse Grondwettelijk Hof is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

3.3.23. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker, waarbij naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen en naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de gebreken inzake ondersteuning (hetgeen in bovenstaande analyse ook mee in rekening is genomen), volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

3.3.24. Tot slot voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

3.3.25. Verzoeker toont niet aan dat hij, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.26. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt door verzoeker niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.27. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend wordt beoordeeld, moet niet opnieuw worden bepaald of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is de verwijzing naar de algemene (veiligheids-)situatie in Gaza

dienstig. De situatie in Gaza, noch van zijn familieleden aldaar, is, hoe betreurenswaardig ook, ter zake niet relevant gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Griekenland geniet en waarvan hij niet aantoonde dat deze niet meer actueel of toereikend is. Ook of hij UNRWA erkend is of niet, is om die reden evenmin dienstig.

3.3.28. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.29. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.30. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.31. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken en komt wel degelijk de persoonlijke problematiek van verzoeker tegemoet. Het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

3.3.32. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.33. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS